

La soledat de Camps

Al president valencià no li escriu ningú. El 'cas Gürtel' ha anihilat el seu estricte cercle de confiança:

Ana Michavila –cap del gabinet de Presidència–, Ricardo Costa –el seu número 2 al partit– i Pedro García –l'amic a

qui confiava el control de Ràdio Televisió Valenciana– són història. Es troba sol –Fraga ja no el defensa– i pot plegar.

■ Dossier de Víctor Maceda

Gerardo Camps, Francisco Camps, Rita Barberà, Nuria Romeral i Vicente Rambla. Al costat, Juan Cotino apunta Ricardo Costa davant Rambla.

Francisco Camps va sense brúixola, ha mutat en penell que ara marca xaloc i ara llevant, és tan imprevisible com indesxifrables s'han tornat de colp i volta les seues paraules. Camps té tanta por de pronunciar cap paraula, que quan la pronuncia és incapaç de lligar-la amb la següent i parir una oració amb subjecte i predicat. Camps sembla, a hores d'ara, un jove de primària incapaç d'aprovar llengua. Camps no sap què dir. Camps no sap què diu...

—Tots heu de ser molt feliços, perquè tots som iguals, els calbs i els que teniu cabells.

Això va encertar a balbucejar Camps en la tensíssima reunió de dimarts 13 d'octubre a la vesprada, a la seu del PP valencià, quan s'havia de donar el vist-i-plau o no al "cessament temporal" del seu escuder Ricardo Costa com a secretari general. La cimera, a què van assistir vora un centenar de persones que integren el comitè *regional* i que anava precedida d'un comunicat duríssim en què Costa apuntava amunt i afirmava que no volia ser el "boc expiatori" del *cas Gürtel*, va ser molt més curta que no es preveia. Ni una hora. De fet, tan sols van prendre la paraula Costa i Camps mateix. El president valencià, acostumat al servilisme de Canal 9 i molt incòmode com a centre de tots els focus, va evitar que hi haguera cap intervenció més —ni la del zaplanista president de la Diputació d'Alacant, José Joaquín Ripoll, ni

tampoc la del seu homòleg castellanenc, Carlos Fabra, que se n'ha distanciat— i va avisar els membres del comitè:

—Allà fora hi ha milers i milers d'enemics.

Els enemics es demanen per què ha caigut Costa i no Camps, si l'autèntic "amigueta de l'ànima" d'*Alvarito* Pérez era "el *presi*". El Golem que persegueix Camps, la premsa, va preguntar-li l'altre dia, atrafegadament, per què no havia assistit a la reunió del comitè estatal, a Madrid, com sol fer, i ell, tal com raja, va respondre amb un altre interrogant:

—I vostè? Per què no va anar-hi?

Dimecres 14, el dia que va esquivar —una vegada més— la sessió de control a l'hemicicle valencià, Francisco Camps va anar a les Corts de bon matí per comunicar el doble cessament de Costa: com a secretari general i com a portaveu del PP a la cambra autonòmica. "No és això, que vam acordar ahir", va contestar-li Costa, molt afectat, en saber que abandonava la secretaria general. Després va cridar els 54 diputats al despatx del cessat —no hi cabien, de fet— i els va comunicar que Costa també deixava de ser el portaveu a les Corts. Madrid s'havia imposat a la rebel València, que la vigília, a la famosa reunió dels al·lopècics i els peluts, hi havia plantat cara.

Afectat en veure Costa plorant com un xiquet i sabedor que a la porta de les Corts, als escassos vint metres que separaven l'eixida del cotxe oficial, nova-

ment hi havia milers d'enemics, Camps no va aturar-se davant la premsa. Va fer-se un forat com el jugador de rugbi que penetra a la melé, i va quequejar sense deixar clar qui havia pres la decisió de fulminar Costa. Els comunicats contradictoris emesos la nit abans als carrers de Gènova i de Quart prenien vida en boca de Camps, del tot incapaç de teixir un discurs mínimament comprensible. Aleshores, en veure la secretària autonòmica de comunicació tan a prop, amb la porta del cotxe oberta, esperant-lo com qui espera un manà, Camps va prendre un nou impuls i va acostar-se a Nuria Romeral oferint als periodistes el discurs més directe i fals de la seua vida:

—Són molt amables i molt agradables.

Confessat o no després de la mentida en qüestió, Camps continua el seu particular *via crucis*, un martiri amb tants revolts com el bigoti d'*Alvarito* Pérez, el gerent d'Orange Market amb posat de dandi que amenaça la seua vida política com no ho ha aconseguit l'oposició els sis anys i mig de càrrec.

"Al PP tots ens ajudem, i això és molt bonic", ha afirmat també Camps enmig del tornado *Gürtel*. L'apel·lació a la unitat no sols xoca amb l'ombra de sospita que projecten sobre el cap del Consell personalitats del partit —com ara el president fundador, Manuel Fraga, o el de la Xunta de Galícia, Alberto Núñez-Feijóo. Sobretot, sobta en un moment en què

Pedro García i Ana Michavila acaben d'abandonar Camps -entre ells, s'hi veu Rafael Ripoll, delegat del Consell a la UE. A la dreta, Michavila i Acebes.

Camps es troba sol com mai no ho havia estat. Més enllà del suport familiar i de l'espiritual que cobeja un creient com ell, el president valencià observa, incrèdul, com el darrer mes s'ha enderrocant el seu castell protector. És un cavaller a la porta del Palau de la Generalitat, amb un cavall potent com Canal 9 però que no corre tant per a deixar enrere els *enemics*. I heus ací que tothom se'n riu, del cavall de Camps. Es riuen de la seua estupidesa, perquè mira de *vendre* una pau inexistent, una realitat paral·lela a què ningú no s'apunta. Canal 9 -amb el seu tractament desinformatiu del *cas Gürtel*- és el bufó que la resta de televisions fan servir per omplir els seus espais d'humor. I té èxit.

El darrer mes, dèiem, Camps ha perdut tres peces de pes. Primer de tot, la seua consellera de capçalera, Ana Michavila, la seua veu de la consciència i una altra persona de fortes conviccions religioses. Fins i tot abans de beure un got d'aigua, Camps li demanava permís. Als debats importants de les Corts, ella se situava estratègicament enfront seu, a la llotja de convidats, com la mare que es mossega les ungles al plató mentre el fill canta en un concurs de televisió. Qui volia res de Camps, consellers i conselleres inclosos, n'havien de parlar amb ella. I ella -que acompanyava fidelment Camps des que aquest, el 1999, va ser nomenat secretari d'estat d'Administracions Públiques-, tan sols li va fer un retret de volada, en

tot aquest temps: "No m'agrada aquesta gent", en referència a *Alvarito* Pérez i companyia. No era estrany, perquè al *Bigotes* ella tampoc no li feia el pes. Quan organitzava el viatge de Camps als Estats Units perquè aquest es fotografiera amb el governador de Nou Mèxic, Bill Richardson -qui havia de ser ministre de Barack Obama i que no ho fou perquè es descobrí un cas de corrupció-, Pérez es vantava que el mèrit era exclusivament seu i que Michavila no hi viatjaria.

Michavila ha anunciat aquest estiu que abandona el gabinet del president i se'n va a Madrid, i de fet dijous de la setmana passada va ser homenatjada en un sopar al qual van acudir 25 persones. Al·lega "motius personals", però l'adéu és indestruïble del destapament del *cas Gürtel*. Mentrestant, Camps maleeix el moment en què no va fer cas de l'estimada Ana i va optar per confiar en la trama capitanejada per Francisco Correa i que comptava com a home a València amb Álvaro Pérez. Al capdavant, l'un i l'altre havien assistit a la boda entre Ana Aznar i Alejandro Agag, al monestir del Escorial el 2002. Per què n'havia de dubtar?

La pèrdua de Michavila és la més destacada, però el reguitzell de cadàvers que Camps va deixant darrere seu en la particular prova de supervivència política en què s'ha embarcat no s'acaba ací. A l'agost mateix s'acomiadava una altra persona del cercle presidencial, el director general de Ràdio Televisió Valenci-

ana (RTVV), Pedro García, que havia ocupat el càrrec els darrers cinc anys. Avalista de la manipulació informativa més severa i de l'anorreament de la pluralitat ideològica amb cabals públics, García era un zaplanista convertit al campsisme. Treballava a la Generalitat Valenciana des del 1995, i fou Camps qui, el juliol del 2004, el promocionà a la direcció de l'ens. García provenia de la secretari autonòmica de comunicació, òrgan propagandístic on va assajar les tàctiques que més endavant practicà a Canal 9 i Ràdio 9, on la crítica al govern és censurada sistemàticament.

El problema no és que Camps s'haja trobat obligat a escollir ràpidament un nou director general: José López Jaraba, fins ara director del canal informatiu 24.9 i provinent de l'*Abc*, en garanteix un control igual de ferri. El problema de debò és que Pedro García està tacat i ben tacat per culpa del *cas Gürtel*. La setmana passada, sense anar més lluny, va saber-se que RTVV havia abonat un sobrecost d'un milió i mig d'euros amb motiu de la visita del papa, diners que potser van anar a parar a la trama corrupta. Les feines de sonorització encarregades a l'empresa lleonesa Teconsa sembla que serviren per a incloure aquesta *donació*.

Si la implicació de Pedro García s'acabara ací, encara rai. Però hi ha més. El director general de RTVV -on ha treballat Noemí Ramal, esposa de Pérez, que fins i tot va retransmetre les campanades de

EFE

EL TEMPS

Dolores de Cospedal, secretària general del PP a l'àmbit estatal i presidenta del PP castellano-manxec, està enfrontada a Francisco Camps, que a més proclama la vigència del Tajo-Segura.

cap d'any des de la Nucia (vegeu pàgina del costat)— també sembla que rebé com a premi diverses peces de roba, i també fou felicitat amb pompa al seu 40è aniversari, esdevingut a Marràqueix. Allà va coincidir amb *Alvarito*, alguns amics més i Vicente Cotino, nebot del vice-president valencià Juan Cotino alhora que propietari de l'empresa constructora Sedesa, una de les firmes que presumptament han finançat il·legalment el PP valencià en canvi de rebre segons quines adjudicacions. Els rumors apunten que la informació encara no feta pública sobre Pedro García l'implica tant que per això ha optat per dimitir el càrrec. Curiosament, però, podria ser contractat per l'empresa Mediapro, de Jaume Roures.

La tercera peça que cobria Camps era, és clar, Ricardo Costa. Secretari general del PP i portaveu del partit a les Corts, somniava ser nomenat conseller per tal de liquidar el zaplanisme encara imperant a Alacant, i així ho va fer veure a Álvaro Pérez, qui tenia fil directe amb el president valencià. Costa és l'únic dels quatre imputats pel jutge instructor del cas a València, José Flors, a qui els tres membres de la sala civil i penal del TSJ valencià van eximir de tota responsabilitat. Els altres tres arxivaments van comptar amb el vot contrari d'un dels tres magistrats, motiu pel qual cobra valor el vot

favorable a l'arxivament de Juan Luis de la Rúa, president del tribunal i bon amic de Francisco Camps.

La defenestració de Costa ha significat un colp molt dur per al cap del Consell. Ja no té cap tallafoc i les flames són a tocar. "Per què plega Costa i no el president, si aquest no sols ho sabia tot, sinó que n'era el màxim responsable?", es demana tothom. I això li cou, a Camps.

Els seus intents de salvació personal fins i tot comprometen les poques persones d'aquest serial que encara es mantenen dretes. Per exemple, el vice-president tercer, Juan Cotino, que sembla que encarregà d'investigar privadament Costa per tal de detectar irregularitats que en justificaren el relleu. Cotino, ex-director general de la policia amb Aznar, ho desmenteix de ple, però el fet que haja brollat el rumor resulta prou sospitós.

D'una altra banda, la tibantor que de fa anys caracteritza la relació dels altres dos vice-presidents —el de Presidència, Vicente Rambla, i l'econòmic, Gerardo Camps— no ha fet sinó agreujar la situació de KO tècnic en què es troba el nucli dur del govern valencià. Rambla, acusat per Costa de posar traves perquè els diners no fluïren amb tanta alegria, va rebre al seu despatx Álvaro Pérez i, de fet, fins fa molt poc era el responsable dels grans esdeveniments, en la majoria dels

quals Orange Market ha ficat cullerada. En més d'un enregistrament, Costa titlla Rambla de "fill de puta" i proposa de despatxar-lo i de parlar directament amb Camps. De moment, el cap del Consell no sols ha desposseït Rambla dels grans esdeveniments —que des del setembre tornen a dependre de Gerardo Camps—, sinó que també li ha llevat la condició de portaveu, ara en poder de Paula Sánchez de León, qui temps enrere treballà a l'àrea comunicativa de Presidència.

I Cotino? El tercer vice-president, ara encarregat de l'urbanisme i el medi, va ser la persona de l'executiu que va seguir més de prop l'organització de la Trobada Mundial de les Famílies esdevinguda al 2006 i en què Benet XVI va actuar de convidat estrella. La relació de l'empresa familiar Sedesa tampoc no el deixa immaculat, precisament.

Comptat i debatut, l'única persona del seu estricte cercle personal que en resta indemne és Nuria Romeral, secretària autonòmica de Comunicació. O no. En realitat, el seu nom també apareix a les intervencions telefòniques realitzades per la policia. En una, Álvaro Pérez es mostra molt molest per la contractació de l'empresa del marit de Romeral —dissenyador gràfic a Canal 9— per a tot d'esdeveniments que *el Bigotes* considera que li pertocuen.

—...Em sembla impresentable que envien empreses que no saben fer res a fer coses al tennis. És abominable que el marit de Nuria Romeral treballa amb totes les conselleries. Però no et preocupes, que he quedat demà per dinar amb Isabel [Bas, la dona de Camps].

La frase és d'*Alvarito*, i l'interlocutor, Ricardo Costa. El desembre del 2008.

Soledat respecte a Madrid. Si al País Valencià ja són fora de joc Ana Michavila, Pedro García i Ricardo Costa, si dos dels tres vice-presidents estan tocats i si també ho pot estar Nuria Romeral, el panorama més enllà de la plana d'Utiel-Requena no és gaire més engrescador. Entre Camps i la número 2 del PP, María Dolores de Cospedal, hi ha un precipici insalvable, i entre Camps i Rajoy... Entre Camps i Rajoy ja no hi ha *feeling*. El congrés estatal fet a València ara fa un any i escaig i en què el suport de Camps va revelar-se cabdal, sembla la protohistòria. La bretxa oberta

Bernabé Cano, l'alcalde eròtico-festiu

L'artista Andrés Pajares és oncle d'Alvarito Pérez, casat amb una de les mamachicho que popularitzà Tele 5 a inici dels 90: en concret, amb Noemí Ramal, que ha treballat a Canal 9. A la Nucua viu i ha estat regidora María Jesús i van organitzar-s'hi uns premis "Luis del Olmo". Correa hi va sucuar.

La Nucua és el quilòmetre zero, l'epicentre del barroerisme extrem que caracteritza el *cas Gürtel*. No hi caben més ingredients, de fet. Aquesta població de 15.000 habitants –la meitat dels quals, estrangers–, situada a tocar de Benidorm i on el PP mana folgadamente –14 regidors són seus, i l'oposició només n'hi té 3– ha acollit algunes de les escenes més patètiques de tot aquest serial. L'alcalde, Bernabé Cano, es troba empastifat en totes. Presumit i ambiciós com els caps visibles de la trama, refractari a qualsevol crítica, era l'únic alcalde campista de la Marina Baixa. El suport de Camps li servia, a més, per a rebre tot d'ajuts econòmics: fet i fet, el poble és net i polit com pocs.

Aquesta línia directa amb Camps –va pensar fer-lo conseller i avui se sent traït– també va propiciar que la relació amb Paco Correa i Alvarito Pérez, prèvia a l'accés de Camps a la Generalitat, anara *in crescendo*. El segon, casat amb l'ex-mamachicho Noemí Ramal –que després, i gràcies a la relació de Pérez amb el director de RTVV, Pedro García, ha treballat a Canal 9 i fins i tot hi ha retransmès les campanades de cap d'any–, té un xalet a la Nucua i en aquell entorn es belluga com peix a l'aigua. Potser fou ell qui proposà a Cano de celebrar a la vila uns premis per la llibertat d'expressió anomenats "Luis del Olmo" i que aquest mateix atorgaria.

La cita s'esdevingué el 2002, i tres firmes de la trama van sucuar-hi de valent: Special Events, Pasadena Viajes i Orange Market, que era on Pérez –nebot d'Andrés Pajares i antic representant de l'artista– feia de gerent. El consistori va declarar unes despeses de 184.702 euros, per bé que la xifra final s'acostava a 600.000. "És amic íntim meu", diu Correa de Cano en una de les converses enregistrades, per bé que aquest va negar en principi de tenir-hi relació. En principi...

I tant, si en tenien. En pot donar fe –i perdó per la paraula– el promotor basc José Ignacio de la Serna, propietari d'El Txoko, local de trobada d'empresaris, polítics i... I dones, sí. Pagades prèviament, joves de l'est i sud-americanes desfila-

ven per la Nucua. Cada habitació disposa de *jacuzzi* particular, i hi ha sala de ball i *karaoke*. Alvarito, en un altre enregistrament, confessa a una intermediària que pensa "pagar 600 euros a cadascuna, donar-te a tu tots els diners i que després tu negocies amb les teues amigues... Perquè després potser n'hi ha que volen quedar-se més estona, però que s'ho paguen ells, d'acord? Vull dones com tu, que sàpiguen estar i elegants".

"La resta eren allà, en pilotes, cadascú amb una xica", diu

Correa en una cinta. "Bernabé ens va dir que els organitzaria una festa de puta mare, amb xiques del seu poble, cinc paies impressionants", afegeix. En efecte, Correa i Cano també van coincidir a casa del segon amb companyies extraconjugals, informació filtrada per *El Mundo* i que l'alcalde va mirar d'ocultar: va obligar a comprar tots els diaris del 8 d'octubre, el dia que va aparèixer la notícia.

La Nucua és un bon lloc per als *pa-jaritos*, i no sols perquè l'acordionista María Jesús hi residisca i n'haja estat regidora de la Tercera Edat, Dona i Urbanitzacions. Els interessos urba-

nístics hi són notables. Molt més tranquil·la que no Benidorm, familiars directes de l'alcalde hi han fet negocis sospitosos: Cano atorgà la condició d'agent urbanitzador a sa mare, Ángeles, i a l'oncle Gabriel, que més tard van revendre el dret adquirit als empresaris Antonio Rocamora i Gerardo Martínez Riquelme. Una parella que tampoc no ha perdut l'ocasió de relacionar-se amb Correa, Pérez i companyia. "Tinc un tema gros a València, un PAI [Peu del Mont] pràcticament tancat. El paio demana 1.000 quilos de més. Ho comprem a 10.000 i ho venem a 20.000. Hi guanyem 12.000 quilos... Un empresari hi posa el 50% i jo l'altre 50%. Del meu 50%, en repartesc amb Ramón Blanco, amb Álvaro, amb Pablo [Crespo] i amb l'alcalde [Bernabé Cano]", deia Correa. Només hi havia dos problemes: l'escassetat d'aigua i l'informe d'impacte ambiental, que "m'ho solucionarà el fill de puta d'Esteban González Pons", aleshores conseller de Territori i Habitatge. L'OK no va arribar mai.

Francisco Camps i Bernabé Cano inauguren el poliesportiu que porta el nom del pare del segon.

RATA GIL

Vicent Albero, ex-ministre d'Agricultura.

Antoni Asunción, ex-ministre de l'Interior.

Ignasi Pla, ex-secretari geeneral del PSPV-PSOE.

1. José Ramón García Antón. 2. Eduardo Zaplana. 3. Manuel Vilanova. 4. José Emilio Cervera. 5. Joaquín Farnós. 6. José Manuel Medina. 7. Pedro Ángel Hernández Mateo. 8. Luis Díaz-Alperi. 9. Carlos Fabra. 10. Alejandro Font de Mora.

amb Cospedal és notòria, i prové de la disputa per la caducitat del transvasament Tajo-Segura prevista a la reforma de l'Estatut castellano-manxec en tràmit d'aprovació, que ella –secretària general en aquella comunitat– vol ventilar el 2015 i Camps, ajornar *sine die*.

El toc d'alerta emès des de Gènova en el sentit de ser estrictes amb el carrer de Quart a l'hora d'exigir responsabilitats polítiques, duia implícit un correctiu a l'actitud altiva d'un Camps que se sap fort per la càrrega de vots –intacta tot i el

cas Gürtel– que porta al sarró. Va obligar Rajoy a quedar a mig camí i no a Madrid, com hauria estat preceptiu.

Camps també nota l'absència dels ex-ministres Àngel Acebes i José M. Michavila –germà d'Ana–, les dues persones de la capital de l'estat amb qui tenia més empatia i que ja han abandonat la política.

N'hi ha, de Madrid estant, que suggereixen la necessitat de crear una gestora, que controlarien els presidents provincials –a més de Ripoll i Fabra, el valencià

Alfonso Rus–, un aiguabarreig de transició fins que se celebrara un congrés extraordinari. Si Camps torna a forçar un torcebraç amb Gènova, la situació pot ser insostenible. Rita Barberá, de moment, ja ha anunciat que no vol accedir a la presidència del Consell si la seua opció no és validada primer a les urnes.

Dimitirà? De ganes, a Camps no li'n falten, però tot polític detesta posar punt final a la vida política tan abruptament. Si mira al si del seu partit, tan sols podria

Sabia Adela Pedrosa res de la trama 'Gürtel'?

La caiguda de Ricardo Costa com a secretari general del PP valencià ha estat motivada pel “plus de responsabilitat” que ha de tenir el número 2 del partit, segons que han dit Mariano Rajoy i Dolores de Cospedal, que, en canvi, no detecten aquest *plus* en la figura del president. Com va advertir en defensa pròpia dimarts dia 13, Costa aterrà al càrrec el 2007, quan la trama ja treballava amb assiduitat al PP valencià. I abans? Qui hi havia abans a la secretaria general? Doncs Adela Pedrosa, actual alcaldessa d'Elda (Vinalopó Mitjà), que passà del tot desapercebuda i que, en realitat, era un titella de Costa, per bé que també van regalar-li un mocador de 140 euros. “Dona i d'Alacant”, van ser els mèrits que advertí Esteban González Pons en ser nomenada número 2. A les Corts, on ja no hi és, Pedrosa ni tan sols badà boca. Costa, vice-secretari general, era qui movia els fils del partit. A la cambra, el pes requeia en Serafín Castellano –actual conseller de Governació i que també ha afavorit un constructor amic íntim– i en qui ara n'és el nou portaveu, el monover Rafael Maluenda, avalista del secessionisme lingüístic. El cessament de Costa també ha dut

César Augusto Asencio i Rafael Maluenda aplaudeixen a les Corts. Adela Pedrosa i Ricardo Costa, quan eren números 2 i 3 del PP valencià.

l'ex-falangista i negacionista de l'Holocaust César Augusto Asencio, alcalde de Crevillent (Baix Vinalopó), a la *coordinació general*, la fórmula escollida per esquivar la designació a un nou comitè regional d'urgència. El nomenament d'Asencio, fins ara responsable de la política municipal, ha estat polèmic. Certament, el seu tarannà autoritari no sols es reflecteix en l'article antisemita publicat a *Infomación*, sinó també en el seu malnom de sempre: César Augusto Pinochet.

De la presumpció d'innocència a l'assumpció de culpes

■ **Regals, jo?** Era el 24 de març, dimarts, i Francisco Camps participava en un esmorzar organitzat per l'Abc. Feia un mes i mig que s'havia filtrat que la trama Gürtel havia regalat roba i, al torn de preguntes, el director del diari va demanar-li si es pagava els vestits. Amb una rialla nerviosa, i movent-se molt, Camps va ser contundent: "Jo em pague els meus vestits, és clar que me'ls pague!"

■ **L'atraparem!** El jutge instructor del cas, Baltasar Garzón, va rebre tot d'invectives: acusacions "infundades", va dir Ricardo Costa; "iniciarem les actuacions judicials oportunes", va reblar Rambla, mentre Sáenz de Santamaría demanava un "jutge imparcial" i posava "en quarantena qualsevol decisió seua". De Cospedal parlava de "manifesta animadversió contra el PP".

■ **Tots en rebem, de regals!** L'alcalde de València, Rita Barberá, va ser la primera d'acceptar com a normal que els polítics reben obsequis, i va posar com a exemple les anoves que el president càntabre, Miguel Ángel Revilla, regala a Rodríguez Zapatero. Era el 20 de juliol, i el jutge instructor del TSJ valencià, José Flors, ja havia detectat "indícis racionals de delictes".

■ **És un estat policíac!** No feia ni 48 hores que Juan Luis de la Rúa, president del TSJ valencià, havia arxivat el cas dels vestits, que la número 2 del PP, María Dolores de Cospedal, assegurava tenir "constància" de l'existència d'escoltes il·legals a membres del seu partit. "Vivim en un estat policíac, antidemocràtic", va denunciar, i va advertir que la formació s'hi rebel·laria.

■ **Investiguem-ho!** Les paraules de Cospedal, a l'inici de l'agost, van anar seguides de la petició del PP al Congrés, el dia 25, perquè hi comparegueren el fiscal general de l'estat, la vice-presidenta primera i el ministre d'Interior. Tots els grups van votar no. No hi veien cap prova, i a més pensaven que el PP volia crear una "cortina de fum". "Heu convertit una confabulació en un deliri", va dir-li Gaspar Llamazares.

■ **Que ens querellem!** Ja no era el portaveu del Consell, però tant hi feia. El vice-president primer del Consell, Vicente Rambla, explicava el 28 de setembre que es querellarien contra els mitjans de comunicació que extragueren "conclusions no ajustades" de l'informe policíac que insinuava finançament il·legal del PP valencià. Dels regals, ja no se'n deia res.

■ **Som les víctimes!** El 7 d'octubre, quan va destapar-se un terç del sumari i va surar el possible finançament il·legal, no sols al País Valencià sinó també a Galícia, Mariano Rajoy optà per fer un nou tomb al discurs del partit, i va mirar de presentar el PP com la "víctima" de la trama.

■ **Em sap greu!** El 13 d'octubre Ricardo Costa admetia que les converses del sumari eren "desafortunades" i remarcava que "van fer-se fa nou mesos, quan no sabia la vinculació d'aquestes persones amb cap trama". Va sentir-se "profundament avergonyit" i va demanar "disculpes als militants".

comparar-se amb l'ex-conseller d'Obres Públiques Luis Fernando Cartagena (president del partit a Alacant en temps de Zaplana i que va plegar en haver robat 50.000 euros a unes monges que havien donat els diners a l'Ajuntament d'Oriola quan ell n'era alcalde); amb José Emilio Cervera, ex-conseller de Sanitat amb negocis foscs, i amb l'ex-alcalde de Vila-real Manuel Vilanova, que prevaricà.

Si mira a l'altra banda de l'hemicicle, el panorama és diferent: els ministres socialistes valencians Vicent Albero i Antoni Asunción van plegar en saber-se que el primer no havia declarat 21 mili-

ons de pessetes deu anys abans d'accedir al càrrec, i el segon, quan, només arribat a Interior, Luis Roldán tocà el dos. Igualment, Ignasi Pla abandonà la secretaria general del PSPV-PSOE després de fer-se públic que devia a un constructor amic 104.000 euros per unes obres fetes a casa seua un any abans.

Si torna a mirar al seu partit, però, trobarà tot de motius per a resistir fins a la fi. José Manuel Medina i Luis Díaz-Alperi, per exemple, no van marxar fins que van esgotar el mandat, tot i la munió d'imputacions que arrossegaven. De consellers amb problemes seriosos, n'hi

ha hagut uns quants: José Ramón García Antón no el van deixar dimitir després de l'accident de metro de València, Alejandro Font de Mora no ho va fer per la crisi educativa, Joaquín Farnós tampoc no ho va fer amb motiu del brot d'hepatitis a La Fe. Si observa Pedro Ángel Hernández Mateio, alcalde de Torrevella, i Carlos Fabra, imputats múltiples que fan *vida normal*, també continuarà endavant...

I si pensa en Eduardo Zaplana, les ganes de no donar-li una alegria tan gran el duran a immolar-se a Palau, si cal, per no veure comriu.

Un final ben trist.